

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2021

6

ČERVEN

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

15. 5. / KCMT

Více na str. 8

Foto: Aleš Masner

ZAMYŠLENÍ 4 / NAPSALI JSTE 6 / OHLÉDNUTÍ 8 / ROZHOVOR 12 / SVĚTEC 18 / DĚTSKÉ OKÉNKO 20 / CHARITA 22

16. 5. / Pouť u kapličky sv. Jana Nepomuckého na Hájích.*Foto: Vladimír Sulc***19. 5. / Středeční náboženství se Stáňou. Tématem práce s biblickými postavkami byly Letnice.***Foto: Lenka Doležalová*

■ „*Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás vodit před vládcy a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům. A když vás obžalují, **nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit**; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce. Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život. Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.*“ (Matouš 10, 17-22)

Dovolil bych si vrátit se trochu v čase ještě do května k hlavnímu patronovi Čech, který se narodil cca v polovině 14. století, v místě tenkrát zvaném Pomuk – dnes Nepomuk. Za arcibiskupa Jana z Jenštejna (pohřben v Římě v kostele sv. Prasedy) se stal jeho generálním vikářem. Tolik jen z historických dat, abychom vstoupili do souvislostí Jana Nepomuckého.

Historický příběh hlavního patrona Čech je zjevně velkým připodobněním uvedenému textu. Jako by nám před očima vyvstal text Písma, díváme-li se na život kněze Jana. Nechme ale stranou všechny možné historické a politické spekulace a zadívejme se jen na text Písma a každý z nás pak může sám nahlédnout i podle svých znalostí, jak nádherným způsobem je kněz Jan příkladem života podle evangelia a následování Krista až do krajnosti a do konce.

Velká otázka je, proč se Janovi i všem nádherným světcům křesťanské historie dařilo takovéto texty z Písma žít a prožít? Kde je k tomu celému klíč? A proč bych se neměl připravovat na těžké chvíle? A co to znamená, že se nemám připravovat? Vždyť ti naši svatí byli přece připraveni. Jan byl připraven i na mučení. Jak to, že jim to šlo a mně to často nejde ani v malých věcech...

Myslím, že klíče k připravenosti jsou v důvěrném vztahu s Kristem, procházení se v Duchu Božím, v životě jako Boží syn či dcera a ne jako otrok, ve vytrvalé věrnosti evangeliu. Janův život nebyl totiž opřen o vlastní schopnosti, přestože byl skvělý. On se opíral o Boha, a to je otevřeno pro každého. To jsou důvody k nepřipravování speciálních obranných proslovů. To celé vůbec neznamená, že bych neměl studovat, že bych neměl číst, že bych neměl rozvíjet své schopnosti. Naopak měl a to co nejvíce, ale ne na úkor živého vztahu s Kristem i ostatními Božskými osobami. Všechno by bylo k ničemu bez plného života s Bohem. Stalo by se to jen lidskou snahou „pro Boha, ale bez Boha“, a to by bylo víceméně k ničemu či maximálně slušným humanismem.

Kde je přítomen takto autentický život s Bohem, je prostor pro Boží moudrost, která pak vše, co je v člověku, zužitkuje pro dobro Božího království, a to i u soudu. Proto se není třeba připravovat jinak, než rozvíjet svůj důvěrný vztah s Bohem a kultivovat přirozenou výbavu, aby na přirozeném základu mohla nadpřirozená milost spočinout a užít veškerou výbavu, do každého z nás vloženou, ke slávě Hospodinova jména.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

Slavnost Těla a krve Páně letos připadne na 3. června. Člověk ve své podstatě touží po společenství s Bohem, je tak naprogramovaný. V plánu Božím bylo a je, aby s Ním žil tváří v tvář. Ještě nějakou dobu to tak ale nebude. Již dnes, někdy více a někdy méně, můžeme zakusit Boží blízkost. To jsou pak stavy velké milosti, kterou si nezasloužíme, a nelze si je vyrobit. Hříchem a svým selháním se od Boha vzdalujeme a Jeho blízkost už tak dobře nevnímáme. Ztrácíme radost a pokoj a vlastně i jakousi jistotu Boží lásky a přízně. Díky možnosti zpytování svědomí a odpuštění hříchů je nám umožněn „návrat“ do Boží náruče. Proč se ale někdy chováme tak, že si chceme tuto blízkost a Boží náklonost získat sami? Proč si myslíme, že svými silami, svým sebezapřením a úsilím si Boha získáme zpět? Je to odvěký průvodce naší povahy... naše souputnice pýcha. To ona nám našeptává, udělej to a to a Bůh Ti odpustí. Musíš si Jeho lásku zasloužit, upoutat Jeho sluch, Jeho pohled, něčím Ho zaujmout a získat. To je omyl! Naší jedinou a správnou cestou zpět do Boží náruče a blízkosti je naše opravdová lítost a přijetí odpuštění. Nastavení dlaně (srdce) pro Ježíšovo výkupné dílo. On jediný nám mohl otevřít cestu zpět k Bohu – a také tak učinil. Nechťjme se chovat jako lidé z doby Starého zákona a přinášet býky, kozy na usmiřování Boha. Naší obětí má být chvála Bohu a vděčnost. „Přinášej Bohu obětí chvály.“ (Žalm 50) Mysleme na toto otevření se Pánu a Jeho daru zvláště při slavení Eucharistie.

Katka

Postavit Boha na první místo...

Lidé dnes často říkají: „Nemám čas.“ Máme mobily, e-maily, internet a další techniku, která nám má usnadnit život, ušetřit čas. A přitom stejně nemáme čas. Pořád se někam ženeme, pospícháme. Ten, kdo sedí, v mysli už stojí. A ten, kdo stojí, už v myšlenkách běží. A ten, kdo běží, většinou už ani neví, proč vůbec běží a kam. Nedokážeme se zastavit. Jen a jen výkon – to nám nedovolí zastavit se.

Člověk se dopředu bojí, má strach, že to všechno nezvládne, že mu ujede vlak. A přitom Bůh nás vede po správných cestách, nechce po nás, abychom podávali nějaký mimořádný výkon, chce od nás jen lásku, pravdivý a poctivý přístup životu. Nádherně nám to popisuje 23. žalm: *Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své Jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi Ty, tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.*

Bůh není anonymní, Bůh je můj pastýř, můj osobní pastýř. Bůh je dobrý pastýř každého z nás. Nebudu mít nedostatek. To je vyznání důvěry v Boha. Bůh nám dopřává také odpočívát, abychom načerpali sílu, klid a pohodu do svého života. Bůh nám určil pracovní dny, ale také dny odpočinku. Dříve lidé bojovali, aby měli volnou nejen neděli, ale také volnou sobotu. A dnes naopak chtějí v tyto dny pracovat. Je samozřejmé, že jsou profese, kde je nutné, aby byla zajištěna nepřetržitá činnost. Také péče v rodinách či o nemocné je nesmírně důležitá a potřebná. Ale člověk si má také uvědomit, že má oslavovat Boha, Boha Stvořitele, který nám lidem dal řád, abychom dobře žili, aby náš život měl správný směr. Bůh nás miluje, Bůh poslal svého syna, aby nám přinesl naději, aby nám ukázal, co je v lidském životě nejdůležitější, jakým směrem máme jít den co den.

Bůh je láska, nechme vstoupit tuto lásku do svého srdce. **Postavme Boha na první místo.** Ježíš přijal lidství, aby nám pomáhal, aby nás chápal, aby nám dal příklad, jak milovat lidi kolem sebe, jak pomáhat těm, kteří nás potřebují, kteří potřebují naši pozornost, naši lásku. Svátý papež Jan Pavel II. často říkal Kristova slova: „Nebojte se!“ Ježíš ti je nablízku, neboj se, nevzdaluj se od Ježíše. Tvůj život má cíl. Buď trpělivý ve svém životě.

Malé dítě je závislé na svých rodičích, napřed se živí od své maminky a potom již přijímá potravu, ale mnohému nerozumí, teprve potom se od rodičů učí svůj rodný jazyk. Začíná komunikovat. I my máme se učit řeči Boží. A tím je Písmo svaté. Jistě má nesmírný význam, aby se člověk ponořil do textu, aby pomalu a trpělivě postupoval od verše k verši. Určitě to není ztracený čas. Svátý Jeroným říká: „Kdo nezná Písmo svaté, nezná Krista.“ A my křesťané bychom měli často otevírat Písmo svaté, zvláště Nový zákon. Jádrem Nového zákona jsou evangelia – Marek, Matouš a Lukáš, která jsou si svým obsahem i uspořádáním velmi blízká, a trochu pozdější evangelium Janovo, které je v daleko větší míře úvahou o Ježíšově božství. Na evangelia navazuje Kniha skutků, popisující významné úseky a události z dějin prvotní církve, po Ježíšově nanebevstoupení až do období velkých cest apoštola Pavla. Značně jiný charakter mají Pavlovy listy, většinou autentické

osobní dopisy konkrétním církevním obcím; jejich obsahem je výklad křesťanství, polemika s odpůrci, rady a napomenutí pro křesťanský život. Některé listy, které nesou Pavlovo jméno, jsou patrně pozdějšího původu a list Židům není dopisem, nýbrž náboženským a mravním pojednáním. Listy, které nesou jména jiných apoštolů, tak zvané listy katolické, pocházejí z konce prvního a začátku druhého století a zachycují další vývoj křesťanského učení, myšlení a praktického jednání v období, kdy křesťanství začalo být ve větší míře pronásledováno. Do této celkové situace patří i kniha Zjevení Janovo, svým charakterem kniha v Novém zákoně jedinečná, ale v židovské literatuře své doby běžná. Ježíšův život, jeho jednání a slova tvoří vlastní obsah Nového zákona, vlastní poselství křesťanské církve. Proto je tak důležité otevírat Nový zákon, číst jed-

notlivé řádky, ale také naslouchat, co nám Boží slovo sděluje, a podle toho se snažit žít ten svůj pozemský život.

Někteří lidé všechno odkládají na zítřek, na dny, kdy si myslí, že budou mít více času. Odkládat na zítřka – to většinou znamená to neudělat nikdy. Papež František nás často vybízí: „Udělejte si trochu času, aby slovo Boží zasáhlo do vašeho života.“ On dokonce říká: „Noste při sobě malou knížku Nového zákona. A když budete někde čekat v čekárně u lékaře na pošťe..., využijte této chvilky alespoň v jednom verši, který určitě obohatí vaše nitro, vaši mysl.“ Sám osobně jsem viděl v prodeji kartičky, které mohu každému doporučit.

Přeji nám všem, aby nás slovo Boží posilovalo v naší víře, k větší naději, k životu, který je Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

ON NÁS ZACHRÁNIL
NE PRO SPRAVEDLIVÉ
SKUTKY, KTERÉ MY JSME
KONALI, NÝBRŽ ZE SVÉHO
SLITOVÁNÍ; ZACHRÁNIL NÁS
OBMYTÍM, JÍMŽ JSME SE ZNOVU
ZRODILI K NOVÉMU ŽIVOTU
SKRZE DUCHA SVATÉHO.

(TITOVÍ 3,5)

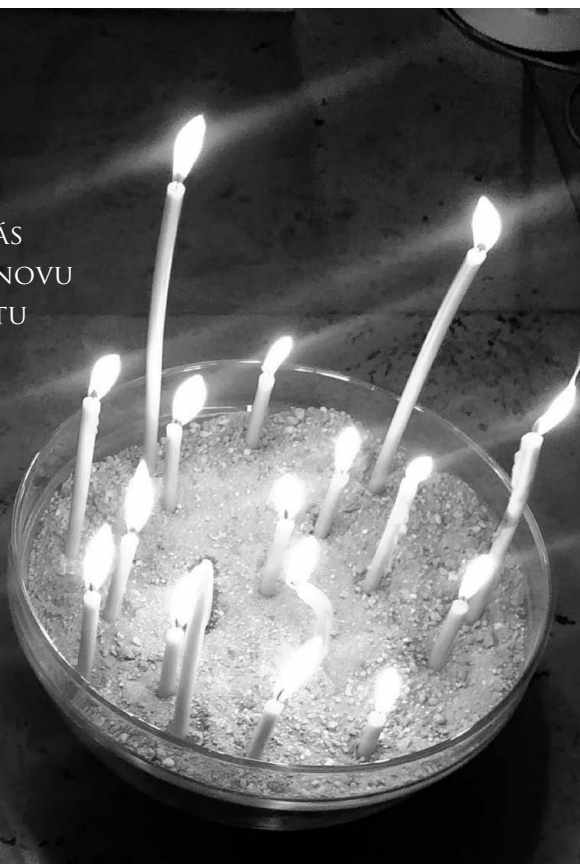

Foto: Lenka Doležalová (svatodušní vigilie v KCMT)

PODĚKOVÁNÍ KNĚŽÍM

Ač možná nejsme ještě s epidemií koronaviru úplně „za vodou“, chtěla bych touto cestou moc poděkovat našim duchovním otcům, P. Michaelovi a P. Františkovi, za jejich službu během uplynulé nelehké doby. Starali se o nás farníky i farnost ve zdraví i nemoci (jejich i naši), povzbuzovali nás, vše organizovali a zajišťovali (i s týmem), a to nejen bohoslužby, návštěvy kostelů, ale též přenosy televizní i youtubové. I předvelikonoční svátost smíření a velikonoční obřady včetně křtů. Patří jim za vše velké „Pán Bůh zaplat“!

Marie

PŘIJÍMAT SE TAKOVÍ, JACÍ JSME

Jedna stará čínská žena měla dva velké džbány na vodu a nosila je na tyčích uložených na ramenou. Ovšem jeden ze džbánů měl trhlinu, zatímco druhý byl bez vady. Po dlouhé cestě od řeky k domu staré ženy byl vždy džbán s trhlínou napůl prázdný. Stařenka přinesla domů vždy jen jeden a půl džbánu vody. Bezchybný džbán byl samozřejmě na svůj výkon velmi hrdý. Zato ubohý naprasklý džbán se za svou chybu velmi styděl a trápilo jej, že dokázal vykonat jen polovinu toho,

nač byl určen. Po dvou letech, která mu připadala jako hrozné selhání, řekl džbán staré ženě: „Velmi se stydím za svou trhlinu, z níž uniká voda po celou cestu ke tvému domu. Opuště mi mou nedokonalost!“ Stará žena se jen usmála a pravila: „Nevšiml sis, že na tvé straně cesty kvetou květy a na druhé straně ne? Zasela jsem na tvé straně semena, protože jsem o tvé trhlíně věděla, a ty tím pádem květiny zaléváš pokaždé, když se vracíme domů. Celé dva roky jsem mohla trhat tyto krásné květy a zdobit jimi stůl. Kdybys takový nebyl, tato krása by neexistovala a nezdobila náš dům.“

Každý z nás má své chyby. Ale právě ony dělají náš život zajímavým a hodnotným. Měli bychom každého člověka brát takového, jaký je, a vidět v něm především to dobré. A také: my všichni s trhlínami – nezapomínejme vychutnávat vůni a krásu květin na naší straně chodníku.

Charles Tvrzník

ZÁZRAK A ČESKÁ TELEVIZE

Když se řekne „náhoda“, křesťan obvykle zbystří, o čem že to je vlastně řeč. Když se řekne Česká televize a její zpravodajství, vybaví se nám mj. snad i snaha o objektivnost, korektnost a vyváženost. Do jejího slovníku slova jako Bůh či zázrak zřejmě nepatří. Nicméně se chci s vámi nyní podělit o překvapení, jaké nám nachystala.

ČT vysílá dokumentární cyklus „Když se hraje o čas“. Mapuje náročnou práci všech záchranářů, na konkrétních obtížných případech ukazuje její úskalí a mlčky vzdává hold obětavosti těch, kteří se tolik snaží být „včas na správném místě“. Ve 2. dílu nabízí mj. příběh nešťastného muže, který se dostal do osobní krize, z níž nevidí východisko. Vytočí tísňovou linku Policie ČR... až potud by to byl smutný, ale nikoli ojedinělý případ. Nicméně další detaily jsou zajímavé. Pán totiž volá z Prahy, ale jeho hovor přijme operační středisko České Budějovice. Náhoda...(?) Jenže pán je i Polák, který tady pracuje a česky umí jen přiměřeně. Kolik si myslíte, že máme v Čechách operačních důstojníků s výbornou znalostí polštiny? Ano, jen jednoho jediného, Poláka, a právě v Českých Budějovicích. A navíc je to kněz! A náhodou má

zrovna službu! Náhoda? Může tohle být náhoda?! Po jakých linkách samotný telefonní signál běhal, aby se dostal k jedinému člověku, který může oslovit nešťastníka jeho mateřštinou, který rozumí jeho mentalitě, který má největší šanci najít slova podpory. Představuji si sebe v cizí zemi s těžkým břemenem na srdci, pod nímž padám. Tak moc, že nemám sílu jít dál a chci všechno vzdát. Pak ve sluchátku uslyším krajana a svůj rodný jazyk! To je přece skvělé povzbuzení od Pána, jasný vzkaz v oceánu pochyb a zoufalství: „Můj člověče, nejsi sám, jsem s tebou!“

Příběh sám končí dobře. Dokonce po čase hlavní aktér posílá „svému“ zachránci i poděkování. V dokumentu promlouvá sám záchranář, který

s velkým respektem k významu toho slova celou situaci (včetně poděkování) nazývá zázrakem. Pro mě je zázrakem i to, že vzápětí zpravodajsky nestranný a korektní moderátor sice zcela nekorektně, ale bez ironie, vážně až něžně, se připojuje a říká „zázrak“.

V květnu jsme měli Den modliteb za sdělovací prostředky. Určitě je skvělé podporovat ony křesťansky zaměřené, ale nezapomínejme myslet i na ty veřejnoprávní. Na tento veliký informační prostor, kde se setkáváme s mnoha našimi sestrami a bratry nejrůznějších politických, kulturních i duchovních zaměření, kam ale zviditelněné Boží stopy nepochybně též patří.

Blanka

sváteční krátké počtení

VYBRAL CHARLES TVRZNÍK

Ptáci vyhazují mláďata z hnízda

Mezi Ježíšovy výroky, které mohou mást, patří i tento: „Nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina.“ Že jsou rodiny, kde se její členové chovají k sobě nepřátelsky, to je známé, ale že rodina je nepřítelem, to zní neobvykle. A přece jen se můžeme stát nepřáteli dětí, i když se snažíme být jejich přáteli. Stává se to především tehdy, jestliže potlačujeme každý samostatný projev dítěte a každé jeho NE, jestliže odmítáme každou jeho iniciativu, jestliže vždy myslíme za ně a místo něho, jestliže ztrácíme trpělivost, když dítě chce něco udělat, ač to nebude tak dobře a rychle jako od dospělých... Nechtěně mohou dítěti ublížit i ti, kdo ho příliš rozmazlují. Rozmazlené dítě, příživníček, jemuž všichni ve všem a všude posluhují, není připraveno pro život... Zvláště závažné je, jakou představu vsugerujeme dítěti o něm samém. Jestliže mu vnutíme představu, že je nejlepší, nejhodnější a nejpilnější – a možná je to jen iluze – pak až dítě odroste, bude si počínat, jako by tomu tak opravdu bylo. Zaplatí za představu, kterou mu rodiče vsugerovali... Pupeční

šňůra – říká Erich Fromm – kterou je dítě spojeno s matkou, bývá přestřižena při porodu, avšak v duševní oblasti se to děje postupně s dospíváním dítěte. Jsou lidé, kteří po celý život zůstávají spojení s matkou nebo s někým, kdo ji nahrazuje. Při porodu dítě samo nedokáže pupeční šňůru přestřihnout. Když se dítě jako osoba osamostatňuje, je na něm, aby samo přestřihlo pouto, a rodiče mu v tom buď mohou pomoci, nebo překážet. Jsou rodiče, kteří neradi vidí, že se jim syn nebo dcera, když dosáhnou určitého věku, začínají „odcizovat“, že už nejsou poutáni k otci nebo k matce.

Tehdy snadno dochází k pokusům zabrzdit je, poutat a připoutat je k sobě. Protože je člověk vynalézavý tvor, rodí se nejrůznější nápady, jak děti přidržet. Stává se, že otec nebo matka chtějí dceru nebo syna připoutat k sobě a nesnesou, aby dcera citově přilnula k jiné mužské bytosti, nebo aby syn projevil svou náklonnost k jiné ženě než matce. To pak může být velmi neblahé pro rozvoj mladé osobnosti. Je pochopitelné, že rodiče mají dítěti umožnit vzdělání, ale ještě důležitější je, aby podporovali jeho schopnosti úsudku s přihlédnutím k jeho věku a vyspělosti... Rodina a všechny její symboly a náhražky se tedy mohou stát nepřáteli člověka, když brzdí jeho rozvoj a nepomáhají mu, aby vspěl v samostatnou, harmonickou a zralou osobnost... Ptáci, když přijde čas, vyhazují mláďata z hnízda...

(Podle Ivana Goluba)

Ohlédnutí za prvním svatým přijímáním našich dětí

Kdepak, přípravu na tento důležitý krok nezastavila ani náročná doba s koronavirem. Závěr května se stal velkou slavností pro 17 (!) dětí, z nichž navíc tři přijaly křest. Letos bylo bohužel nutné tuto slavnostní událost uspořádat jen pro rodiny dětí, bez přítomnosti farnosti, epidemii jsme ještě definitivně neporazili. Naše obětavé katechetky se snaží nic nepodcenit, děti prožily dva roky na „nábožku“, z nichž jeden rok byl hlouběji zaměřen na setkávání s Ježíšem v eucharistii. Převážná většina dětí přípravu absolvovala společně v jedné skupině pod laskavou péčí Vlasty Hamalové a P. Michaela. Karantény a lockdowny samozřejmě také zasáhly, nicméně katechetky to vzaly jako výzvu a pokračovalo se on-line. Možná vás napadají otázky k tématu „Děti a výuka náboženství“, možná váháte a přemýšlíte, kudy vést své děti či kmotřence. Zkusila jsem tedy některé otázky položit za vás...

■ Jaký je vlastně smysl výuky náboženství ve farnosti? Doma to nestačí?

Děti se hravým způsobem dozvědí více o Kristu, ale dostanou velkou příležitost poznat Ho i ve společenství, získají kamarády – vrstevníky se stejným hodnotovým zaměřením, což všechno pomáhá budovat pevnější základy pro jejich duchovní život, zvl. v pubertě.

■ Proč je potřeba příprava k přijímání a proč tak dlouhá?

Pokoušíme se spolu s dětmi vybudovat vztah s Bohem a jako u budování každého vztahu to potřebuje svůj čas, to se nestane za pár dní. Děti by si měly do hloubky uvědomit, koho si pouštějí do života.

■ Proč je důležité, aby děti chodily k přijímání už v dětství?

Děti jsou v nižším věku duchovním věcem otevřenější a přístupnější, potřebují získat základ ještě před dospíváním.

■ Jak probíhá spolupráce s rodiči?

Je to zásadní. Je velmi důležité, aby se rodiče nebáli s dětmi o víře mluvit, aby nacházeli společnou možnost slavení svátků i nedělí, aby doma vytvářeli

domácí církev. Nabízíme zpravidla tři setkání i pro rodiče, kde spolu probíráme četbu Písma, vztah k eucharistii a ke svátosti smíření.

■ Podílejte se katechetky aktivně na vytváření společenství mezi dětmi?

Ano, jistě. Chystají i víkendová setkání se spoustou her, ale i v samotných hodinách se snaží o prohlubování vztahů.

■ Jaký je optimální věk dítěte pro 1. svaté přijímání?

Naše děti navštěvují zhruba 2.–5. třídu. Zralost dítěte je pochopitelně individuální, nicméně by mělo umět číst a být aspoň trochu samostatné. Ptejme se i samotného dítěte, protože ono samo by mělo svým způsobem chtít, motivace je motivace. Pokud máte pochybnosti o zralosti vašeho dítěte, oslovte katechetky, s nimiž se nepochybně domluvíte. Ostatně je možné pro menší děti navštěvovat i skupiny maminek s dětmi.

■ Proč je toto „poprvé“ tak slavnostní? Není to jen ozvěna minulých staletí?

Setkání s Bohem přece ale je slavnost! Mojžíš si přece také sundal boty před hořícím keřem, v němž rozpoznal Boží přítomnost. Zvu Boha do svého života... Vnějšími okolnostmi, hudbou, oblečením jen zdůrazníme důstojnost takové chvíle. Děti ale potřebují mít především pohodlné oblečení, aby se v něm cítily dobře, aby nemusely myslet na to, kde je co skřítí či napíná, ale mohly se soustředit na to podstatné.

■ Pochybnosti nezmizely? Chcete se dál ptát? Ano, ano, ano! Naši kněží i katechetky jsou tu pro vás – stejně jako pro vaše děti.

My jsme sice jako farnost letos nemohli sdílet „živé“ tyto cenné chvíle, ale to nevadí, chceme děti přece dál provázet svými modlitbami a radovat se z jejich dalších kroků na cestě ke Kristu. Protože touto slavností cesta nekončí, ale možná teprve naplno začíná...

Velké poděkování za vše patří samozřejmě našim katechetkám, které poctivě „nesou vždy svou kůži na trh“ a otevírají dětem své srdce.

Vlastě Hamalové děkuje i za spolupráci při psaní článku Blanka

Takový klid, pokoj a úsměv na srdci i tváři, které jsem viděla a prožila u paní Jindřišky Klíkové při našem rozhovoru, bych chtěla mít také. Když si je spojím s bolestmi, které má každý den, není jiného vysvětlení: žít poctivě a z lásky ke Kristu každý den přináší laskavost, dobrotu, moudrost a sílu, zkrátka život v hojnosti. Při našem milém setkání byli i dva z jejich synů, Miroslav a Marek.

Mým úkolem je modlit se...

Paní Klíková, jak jste se jmenovala za svobodna, kde a kdy jste se narodila?

Jmenovala jsem se Kobzová, narodila jsem se 16. 2. 1930 ve Velkých Janovicích v okr. Ždár nad Sázavou. Byla jsem nejstarší, po mně se narodili tři bratři. V roce 1932 Jaroslav, v roce 1934 František a v roce 1946 Vladimír.

Kdy a kde se narodili Vaši rodiče?

Maminka Jindřiška a tatínek Jaroslav se narodili v roce 1905 také ve Velkých Janovicích, resp. poblíž ve Zlatkově.

Bydleli jste hned jako rodina ve vlastním?

Maminčin bratr prodával domek a rodiče si ho po svatbě tedy koupili a po částech ho pak spláceli.

Proč jste se po letech přestěhovali?

Bylo to asi po 15 letech, tatínek totiž pracoval na dráze a musel každý den na kole dojíždět 9-10 km, pak byl celý den na nohou a po směně zase tolik km zpět. Naskytla se možnost koupit tou dobou domek v Bystřici nad Perštýněm a rodiče té možnosti využili. Tam jsme se pak přestěhovali.

Jsou vaši bratři ještě naživu?

Bohužel zemřeli kolem 60. roku svého života, stejně jako můj tatínek, měli rakovinu. V blízkosti Bystřice byly uranové doly. Vytěžený radioaktivní odpad se vyvážel všude do okolí, zavážely se jím díry v cestách apod. Než se na to přišlo, zemřelo z té oblasti hodně mladších lidí.

S naším Markem

Vaši rodiče svým prvorozeným dali jména po sobě. Jindřiška je moc hezké jméno. Slavily jste spolu s maminkou také své svátky?

V širší rodině ne, ale doma ano. Nejdříve v kalendáři jméno Jindřiška nebylo. Slavily jsme svátek v létě 13. července na svatého Jindřicha, později v občanském kalendáři byl Jindřich 15. července, tak nám někdo popřál i v tento den a nakonec přidali jméno Jindřiška na 4. září. Takže mám svátek celkem třikrát. :) V létě vždy maminka uvařila borůvkové knedlíky, a tím jsme náš svátek oslavily.

Kam jste chodila do školy?

První čtyři roky jsem chodila ve Velkých Janovicích do malotřídky, pak na měšťanku do Bystřice nad Perštýněm. Každý den jsem chodila 8 km tam a 8 km zpátky.

Velké Janovice, 1942

Máte vzpomínky z té doby? Byla válka...

Hlavně na partyzány. Všude okolo byly lesy, kde se scházeli, shazovali jim tam zbraně. Přes den byli schováni na půdě u lidí a v noci se scházeli a vylupovali se. Například mého tatínka. Ptali se ho, v jakých vagónech a kdy bude převážena munice. Náklad pak vyhazovali po cestě do vzduchu. Nejvíce to bylo ke konci války.

To už jste měšťanku vychodila. Co jste dělala potom?

Protože byla válka, pracovní úřad přiděloval, kam má kdo jít pracovat. Já byla přidělena k sedlákovi v naší vsi. Byla jsem ale hodně hubená a tatínek je prosil, aby mě ještě rok nechali doma. Ale musela jsem nastoupit už za tři měsíce.

A co bylo náplní Vaší práce?

Měli dvě malé děti a já jsem je hlídala a obstarávala. Poklízela kuchyň, myla nádobí a pak v sezóně pomáhala na poli. Pracovala jsem tam od prosince 1944 do konce srpna 1945.

Co bylo potom?

Přijela pro mě teta a jela jsem do Prahy, kde jsem se učila švadlenou.

Takže jste bydlela u tety a strejdy, jak dlouho?

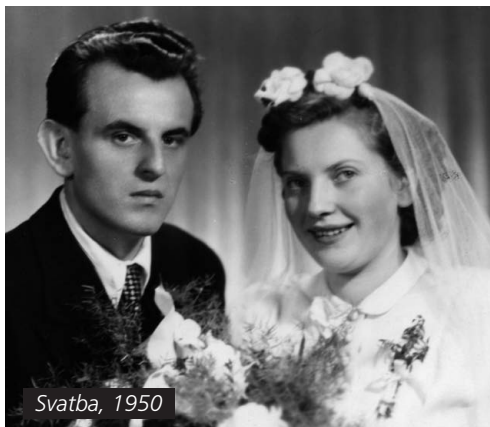
Pak jsem s nimi bydlela až do jejich smrti. :-) Oni neměli své děti, nejdříve bydleli na Vinohradech, ale potom strejda koupil rodinný domek v Chodově. Tehdy byl nedostatek bytů a v tom domě bydleli v každém pokoji nájemníci. Trvalo asi rok, než jsme se mohli do domku nastěhovat, a i tak to bylo postupně. Pořád v nějakém pokoji bydlel někdo cizí. Ale postupem času se podařilo dům přece jen uvolnit a mohli jsme se sem přestěhovat všichni.

Jak jste se seznámili s manželem?

Byla jsem 15. ledna 1950 kamarádkou pozvaná na Jihočeský ples na Žofín. Tam jsem se svým manželem Jaroslavem seznámila. Skoro celý ples jsme tancovali jen spolu, mezi tanci bývaly promenády a slovo dalo slovo a začala naše známost. A 28. října téhož roku jsme měli svatbu u sv. Ludmily.

Kde jste v té době pracovala?

Nejdříve jako učnice a pak jako dámská krejčová v saloně paní Jirsově na Vinohradech.

Svatba, 1950

Říkáte v saloně, to k vám chodily opravdu jen milostpaní?

Ano. Musela jsem se naučit, jak je hned jít přivítat a oslovit. Říkávaly jsme: „Milostivá, ruku líbám.“

Máte nějaký veselý zážitek z doby známosti?

Manžel mi nejdříve neřekl, že je z jednovaječných dvojčat. Na jedno naše setkání poslal místo sebe právě bratra (sám se díval zpovzdálí) a já se k němu hrnula nic netušíc, jako by to byl on.

Kde jste bydleli po svatbě?

Společně s tetou a strejdou v dvoupokojovém bytě na Vinohradech. Tam se nám narodil náš první syn Jaroslav, roce 1951. Během dvou let jsme se mohli nastěhovat do domku v Chodově, ale byl to stále dům plný nájemníků. Měli jsme pro sebe jeden pokojík velký 12 m². Tady se nám pak roku 1953 narodil náš druhý syn Miroslav.

Jaké byly začátky vašeho žití v této pro vás nové farnosti?

Kluci hlavně rádi mistrovali, tam byla výborná parta. Já se zapojila do uklízení kostela, praní rouch. Nakonec jsem měla i klíče od kostela. Musela jsem občas i otevírat. Kluci pomáhali s opravami kolem kostela. Manžel s panem Šimandlem například pomáhal vyvrtávat úchyty pro novou křížovou cestu. Zdi kostela jsou kamenné, nebyly žádné moderní vrtáčky.

Na co ráda vzpomínám bylo, když jsem pomáhala naplnit modlitební seznam kvůli odvrácení bouření kostela za P. Filipoviče. Bylo potřeba pokrýt

40 dní nepřetržitou modlitební stráží, já jsem měla hodinu mezi čtvrtou a pátou ranní. To jsme se měli modlit všechny tři růžence. V noci se modlili většímu muži. Vše jsem měla zaplněné, ale nemohla jsem nikoho sehnat na hodinu mezi 9. a 10. dopoledne. Naštěstí jsem tou dobou chodila pomáhat jedné staré babičce a posteskla si jí. A ona to velmi ráda vzala.

Také u nás začalo, když se režim v roce 1968 uvolnil, seznamování s koncilními dokumenty a změnami v liturgii pod vedením pana Pecky. Chodovalo k nám tehdy několik rodin. Díky výstavbě Jižního Města a přírůstku obyvatel a díky přátelskému vztahu k P. Řehořovi jsme později každou neděli jezdili na Spořilov.

Kde jste pracovala?

Dlouho jsem byla doma s dětmi. Pak jsem uklízela ve Výzkumném ústavu zemědělských strojů. V roce 1973 se nám narodil syn Marek, a protože vyžadoval celodenní péči i ve starším věku, do práce jsem se už nemohla vrátit.

Kolik máte vnoučat?

Od syna Jardy máme vnučku a vnuka a od Mirka 4 vnuky a 1 vnučku. Mám už i deset pravnoučat. Nejstaršímu bude v červnu dvacet a nejmladšímu budou tři roky.

Šedesátiny, 1990

Jaký byl Váš manžel?

Byl o sedm let starší než já. Vystudoval průmyslovku, specializoval se na vzduchotechniku. Pracoval pak v Avii Letňany. Po přestěhování do Chodova si našel práci v plynárně v Nuslích. Tam pak dělal mistra. Jeho velkou zálibou bylo natáčení na kameru při různých příležitostech. S Markem

pak k tomu namlouvali i komentáře. Zemřel v roce 2008. Ale jeho zdraví se podlomilo, když byly Markovi 2 roky. Tehdy mohl i zemřít na velmi silný infarkt. Pak již měl částečný invalidní důchod a pracoval jako správce na OPBH. Zemřel na rakovinu, když mu bylo 85 let.

Ještě se dožil nového Komunitního centra Matky Terezy na Hájích. Jak vnímal tuto stavbu a její význam pro Jižní Město?

Byl moc rád, že se tady postavil další kostel. Bohužel kvůli špatnému zdraví ke konci života již do kostela nemohl chodit, takže tam ani nikdy nebyl.

Rodina

vděčná. Jsem ráda, že za mnou P. Michael přijde se svatým přijímáním. Jsem vděčná za Marka, v rámci svých možností se o mě stará a dodává mi dobrou náladu.

„Na babičce je vidět to, co říká papež František o prarodičích, že nesměřují k nějakému konci, ale k tajemství věčnosti, a to je začátek,“ uzavírá syn Miroslav naše povídání.

*S P. Řehořem
Marečkem, 2009*

Podařilo se vám předat víru dětem?

Všichni kluci jsou věřící a i jejich manželky. Marek moc rád ministruje, rád si čte v Bibli a modlí se každý den.

Jak prožíváte vztah s Pánem Bohem?

Od rána do večera. Mým úkolem je se modlit. Hodně se dívám na TV Noe a pořady si pečlivě vybírám. Každý den se takto účastním mše svaté a moc mě oslovují adorace. Ráno vstávám před šestou hodinou, abych se mohla do osmi hodin pomodlit všechny modlitby. 40 let se modlím desátek Živého růžence. („Na babiččiny modlitby spoléhá celá naše rodina,“ dodává syn Mirek.) Přes den, když mám chvíli, se modlím další modlitby, večer pak růženec za nemocné v pandemii a umírající.

Z čeho máte radost?

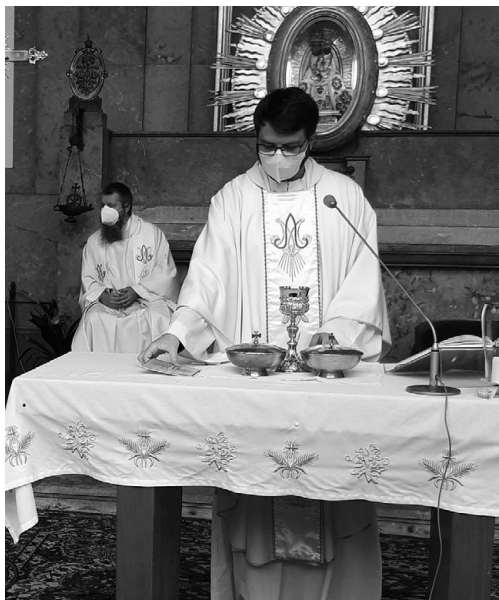
Když si můžu popovídat s lidmi. Už tolik nemůžu fyzicky mezi ně a do kostela, tak hodně využívám telefonování se svými přáteli. Jsem za to moc

S manželem Jaroslavem, 2003

Paní Klípková se celý život o někoho starala. Nejdříve dochovala maminku, pak tetu se strýčkem, posluhovala starým lidem, dlouhá léta u nich po škole pobýval Markův spolužák, a samozřejmě pečovala o nejmladšího syna Marka. Je hezké vidět, jak Pán dává každému z nás různá obdarování. A když je člověk s Boží pomocí využívá, přináší to jen a jen hojný užitek.
Za rozhovor děkuje Katka

SVĚTEC MĚSÍCE

V červnu si připomínáme svátek patrona naší země a jednoho z patronů naší katedrály. 15. června slavíme svátek svatého Víta, dítěte – mučedníka z dávné historie pronásledování křesťanů pro víru. Spolehlivé prameny o jeho životě nejsou, něco málo se však můžeme dozvědět z legend.

Svatý Vít (latinsky Vitus, tj. „veselý“, „živý“), narozený okolo r. 297 ve městě Mazara na Sicílii, zemřel jako mučedník patrně okolo r. 303 v italské Lukánii. Je uctíván jako jeden ze čtrnácti pomocníků. Podle legendy byl Vít synem bohatého pohanského Sicilana jménem Gelas, jeho chůva Crescentia a učitel Modestus jej však tajně vychovávali křesťansky. Chlapci mělo být sedm let, podle některých legend dvanáct, když se vše prozradilo. Odmítl se vzdát své víry a utekl ze Sicílie společně se svými vychovateli do Lukánie v jižní Itálii. Na útěku Vít zbavil syna místního panovníka epilepsie (dnes lidově nemoc sv. Víta), když mu na hlavu vložil své ruce. Odmítal se však vzdát své víry v křesťanského Boha, byl tedy pryč na příkaz samotného císaře Diokleciána spolu se svými vychovateli uvržen do kotle s vroucím olejem, smůlou a olovem, ale jeho svatost jej osvobodila a nic se mu nestalo. Poté byl předhozen lvům, kteří ho nesežrali, ale na znamení pokory mu olizovali nohy. Když tito tři sicilští mučedníci Vít, Modest a Crescencie útrapy přestáli, byli nakonec státi. Kult sv. Víta se začal šířit po sepsání životopisné legendy kolem roku 600, kdy došlo k translaci (přenesení) jeho ostatků do Říma, kde mu byl zasvěcen první chrám, kam putovali pro pomoc nemocní s epilepsií a nervovými chorobami. Úcta se postupně šířila od 9. století na území Germánů, mj. do obráceného Saska, kde po dobytí slovanských území křesťany svatý Vít pozvolna nahrazoval kult pohanského boha Svantovíta. Třetím nejvýznamnějším centrem kultu od roku 929 byla a je naše Praha.

Podle legendy o sv. Václavu to byl právě kníže Václav, kdo na zasedání říšského sněmu obdržel od Jindřicha I. darem rámeč sv. Víta, tj. ramenní kost svěťce, kterou přivezl na Pražský hrad a na počest svěťce dal před rokem 929 vystavět rotundu sv. Víta, později zasvěcenou svatým Vítu, Vojtěchu

a Václavu. Po Spytihněvově přestavbě rotundy na baziliku byl hlavní oltář opět zasvěcen sv. Vítovi. Roku 1355 dal císař Karel IV. převézt Vítovu hlavu a další ostatky do Prahy, kde spočinuly ve stříbrné relikviářové bustě téhož svěťce v chrámu sv. Víta. Tyto a další relikviáře byly roku 1420 odvezeny do úschovy na hrad Karlštejn, kde je dal ovšem císař Zikmund rozlámat na žold svým vojákům. Teprve v době jagellonské byly zhotoveny nové důstojné relikviáře, busta i paže, dnes vystavené ve Svatovítském pokladu.

PATROCINIUM

Sv. Vít je regionálním patronem mj. Čech, Prahy, Saska a chorvatské Rijeky. Je podle něj pojmenováno množství míst v Rakousku i Bavorsku. Je velmi ctěn také v Srbsku (Vidovdan). Bývá znázorňován jako chlapec (někdy poněkud starší, než by odpovídalo jeho skutečnému věku) v bohatém odění, v ruce drží palmovou ratolest jako znak mučednictví, často též s kotlem, kohoutem, se lvem či mezi lvy, kteří mu na důkaz podřízenosti olizují špičky nohou. Ve skupinových vyobrazeních ho doprovázejí spolumučedníci sv. Modest a Krescencie, nebo čeští patroni.

U nás můžeme s Vítovým zobrazením setkat také, např.:

- desková malba polofigury sv. Víta s žezlem a palmovou ratolestí na Karlštejně v kapli sv. Kříže, dílo Mistra Theodorika (zápůjčka do Národní galerie v Praze);
- socha sv. Víta jako patrona Karlova mostu, pískovec, dílo Petra Parlěře, kolem 1380; Staroměstská mostecká věž Karlova mostu;
- stojací relikviář s prstem sv. Víta, zlacené stříbro, gotická práce pražské dílny, kolem 1355;
- socha sv. Víta mezi lvy, pískovec, barokní dílo Matěje Václava Jäckela, 1708, Praha, Karlův most;
- socha sv. Víta, dílo Josefa Maxe, 1850–1855, chór katedrály sv. Víta (osově za oltářem sv. Víta.).

Skutečnost, že Vít zemřel již jako dítě, způsobila, že jeho kult sílil mnohem silněji než u jiných mučedníků, a proto patří mezi neuctívanější svatě. Je ochráncem mnoha povolání a pomocníkem při mnoha potížích. Rozhodně zajímavou je skutečnost, že sv. Vít lze vyzvat i k ochraně proti zasnání.

*Co je dnes na tomto dávném svěťci ještě dnes inspirativní? Možná právě moment **pronásledo-***

Umučení svatého Víta (anonym, kolem 1450)

vání. Když si situaci zúžíme na naši zemi, můžeme objevit pronásledování člověka v jeho důstojnosti. Zvláště pronásledováni jsou děti. Stačí se podívat do obrazovek televizí, na stránky líbivých časopisů. Vždyť děti se neumí bránit komerci, která se je snaží vysát, zotročit a manipulovat. Další postřeh se týká Vítovy schopnosti uzdravovat. Byl velkorysý. Uzdravil ve své čistotě i syna svého kata: „Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice“ (Mt 6,3). Děti jsou lidé bez-

prostřední, očekávají od Boha, že to, za co prosí, jim opravdu dá. Mají čisté srdce. A ten, kdo má „čisté srdce, vidí Boha“ (Mt 5,8). Děti se mají modlit tak, jak umí. Pak se stávají zázraky.

Podle Roku se svatými (Schauber, Schindler), www.wikipedia.cz, www.catholica.cz a www.ado.cz (web olomouckého arcibiskupství) připravila Blanka

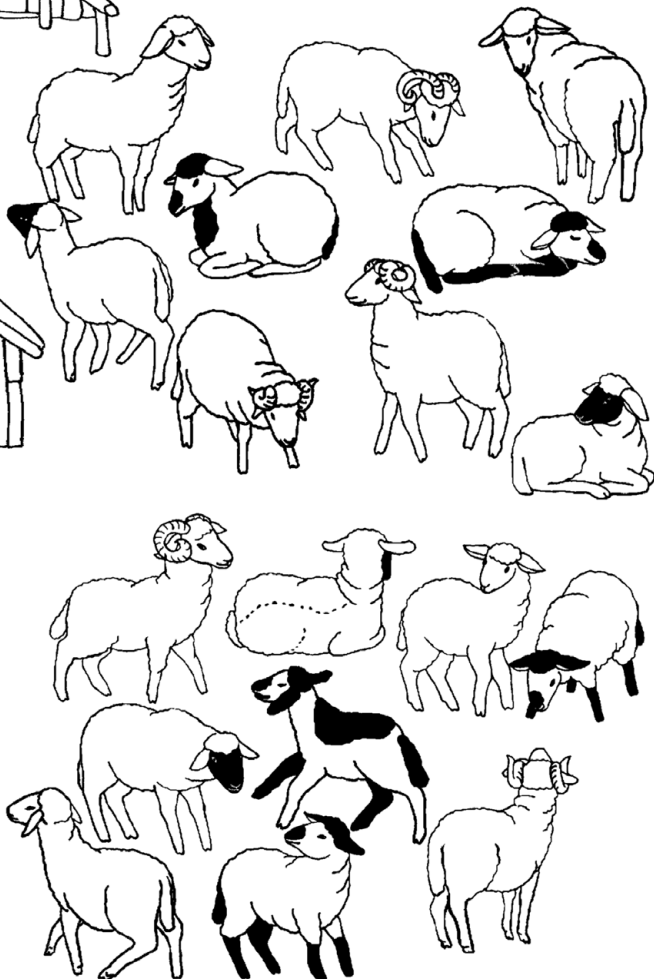
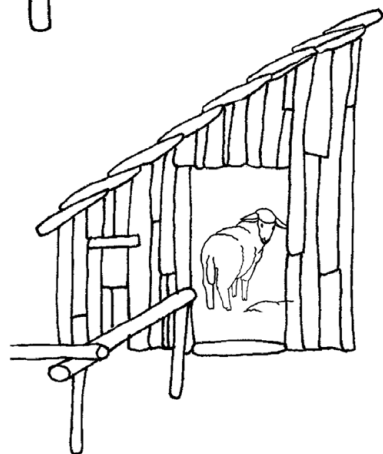
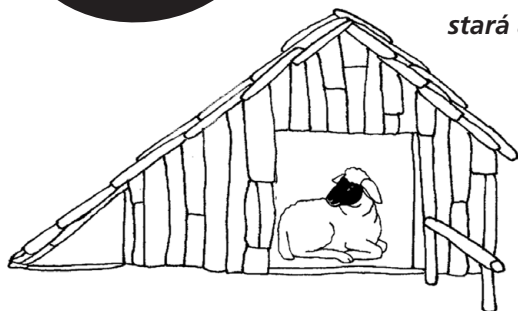

Milé děti, v knihách evangelia čteme, že Pánu Ježíši bylo lidí líto, protože byli jako ovce bez pastýře (nikdo se o ně nestaral, nechránil je...).

O ovečky na obrázku se ale pastýř dobře stará a každou zahání do správného ovčince.

Pomůžeš mu? Každou ovečku spoj s ovčincem, do něhož patří.

Podle www.kanan.cz
vybrala Blanka

Ahoj holky a kluci, v červnu slavíme narození Jana Křtitele. Jeho táta Zachariáš oněměl (vzpomeneš si, proč?), a tak musel jméno svého novorozeného syna „Jan“ napsat na tabulku. Jak ale asi vyjadřoval jiné věci? Rozuměl bys mu?

Podívej se na obrázky a řekni, co který člověk zrovna vyjadřuje. Zkus spojit jednotlivé řádky se správnými obrázky.

Ahoj přístě Blanka

Mňam, to je dobré!

Pssst, ticho!

To je hrůza...!

O tom nic nevím...

To je mi líto.

Zlobím se na tebe!

Prosím!

S tím nechci nic mít!

Nemám zájem!

Bezva jsi jednička!

Cože?

To je ale překvapení!

Ok, to je super!

Běž pryč!

To jako já?

To myslíš vážně?

Je mi s tebou dobře.

zprávičky z Farní charity

Vážení přátelé, základní činnosti sociálních služeb definuje zákon ve své prováděcí vyhlášce. Naše organizace poskytuje pečovatelskou službu a osobní asistenci. Obě služby jsou v zákoně definovány obdobně. Základní činnosti zahrnují péči o vlastní osobu, pomoc s osobní hygienou, zajištěním stravy, péči o domácnost a zprostředkování kontaktu se společenským prostředím. Osobní asistence má v základních činnostech navíc ještě pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.

Při poskytování služeb v domácnosti klientů jde nejčastěji o spolupráci jednoho zaměstnance s jedním klientem nebo manželi. V mezilidských kontaktech dochází k různým interakcím a samozřejmě i nedorozuměním a konfliktům. Přijde mi zajímavé, že při poskytování služeb, které jsou pro setrvání člověka ve své domácnosti naprosto nezbytné, k malicherným dohadům prakticky nedochází. Jakmile však dojde na péči o domácnost a jídlo, bývá oheň na střeše. Jednomu jídlo chutná, druhý se rozčiluje, že nikdy nic odpornějšího nejedl. Někdo uklízí odshora dolů, další zdola nahoru. Co se jednomu zdá uklizené, je pro dalšího nesnesitelný nepořádek.

My ovšem nejsme úklidová firma. Úklid v našem pojetí neznamená, že do bytu naběhne úklidové komando ve stylu stejnojmenného seriálu TV Prima. Naším úkolem je především pečovat o člověka. K tomu samozřejmě patří i pomoc s luxováním, zametením nebo vytřením podlahy, setřením prachu, očištění chytůvské linky, stolu, prostě udržením základní čistoty v domácnosti, kde se klient nachází.

Paní Ludmila si u nás objednala pomoc s úklidem jednou týdně. Stěžovala si, že ji uklizení unavuje a zrak už dobře neslouží, takže na tu špinu pořádně nevidí. Její byt patřil k těm uklizenějším. Naše sociální pracovnice jí podrobně vysvětlila, jaké práce naše pečovatelky dělají a jaké dělat nemohou. Klientka se vším souhlasila, chtěla především vytřít podlahu a seřtít nepořádek a prach z linky a skříní. Na první službu přišla pečovatelka Maruška. Uklidila vše dle pokynů klientky a v kanceláři potom říkala, že služba

proběhla hladce. Paní byla milá, dobře si popovídaly. Překvapilo nás, že asi po třech dnech volala její dcera a stěžovala si. Pečovatelka uklidila špatně, v bytě je nepořádek a ona není spokojená. Tuhle pečovatelku už nemáme posílat. Další týden šla na úklid Petra. Služba proběhla stejně, paní opět tvrdila, že je spokojená, následně přišla i stejná stížnost. Třetí týden uklízela Jarka a vše se zopakovalo. Čtvrtý týden šla uklidit vedoucí služby Jana osobně. Dopadla stejně, jako všechny tři pečovatelky před ní. Klientka jí tvrdila, že byla s prací našich pracovnic spokojená a žádnou stížnost nemá. Dceři si nestěžovala. Neví, proč nám každý týden telefonuje. Kolegyně opustila byt s pocitem dobře vykonané práce. Ten jí vydržel přesně do okamžiku, než na dispečink zatelefonovala dcera paní Ludmily, aby přednesla svoji stížnost. Sice se zarazila, když jí Jana sdělila, že tento týden byla u její maminky uklízet osobně. Klientka si na práci pečovatelek nestěžovala a tvrdila, že je s úklidem spokojená. Dcera si však stála na svém, maminka dobře nevidí, a tak nedokáže kvalitu úklidu dobře posoudit. Na otázku, jestli tedy chtějí služby zrušit, však odpovíděla záporně.

Mezitím skončil kalendářní měsíc a my jsme pro paní Ludmilu připravili vyúčtování poskytnutých služeb. Ve smlouvě bylo uvedeno, že máme vyúčtování služeb posílat dceři, která ho zaplatí převodem. Postupovali jsme tedy v souladu se smlouvou a vyúčtování poslali e-mailem. Už nás ani nepřekvapilo, když nám hned další den zvonil v kanceláři telefon. Dcera paní Ludmily nám oznámila, že nic platit nebude. Každý týden přeci službu reklamovala. Máme začít uklízet pořádně, potom teprve bude ty služby platit. My jsme se s ní nehádali, není a nikdy nebyla naší klientkou. Paní Ludmila si na služby nestěžovala. Když jsme se na ni obrátili, okamžitě se rozhodla, že bude za služby platit hotově, a vyúčtování nám zaplatila. Následoval ještě jeden, zatím poslední rozhovor s dcerou. Ta se rozčilovala, že jsme vytáhli peníze z maminky. Vysvětlili jsme jí, že podpis na smlouvě patří mamince. Ona je naše klientka. Je se službami spokojená, na pečovatelky se těší. Rozhodla se, že si služby bude platit sama v hotovosti, a dokonce uvažuje, že je rozšíří o nákupy a doprovod na procházku. Dcera bez rozloučení trřská telefonem a rozhořlené telefonáty ustaly. O paní Ludmilu se stále staráme, teď už ji navštěvujeme každý pracovní den.

Přejí nám všem klidný červen.

Eva Černá

PROGRAM / AKCE

- **3. 6. / 19.00 – ZMT: s cestovatelkou a básnířkou Annou Dejmkovou.** Anna Dejmková je studentka medicíny a také cestovatelka, která na kole se svým přítelem dojela z Prahy do Pekingu. O této cestě napsala knihu, kde svým specifickým stylem předává čtenářům dojmy z poznávání rozličných krajín i lidí z rozmanitých kultur. Knihu ve své předmluvě označil Marek Vácha za „cosi jako báseň v próze“. Můžete sledovat na našem YouTube kanále.
- **4. 6. / 17.00–19.00 – Vernisáž obrazů Terezie Zemanové.** Výstavu můžete shlédnout do poloviny června. Část děl – obrazů je možné si také zakoupit, stejně jako ručně malované hodiny. Tvorba se zaměřuje především na přírodu, obrazy s duchovním rozměrem, zvířata jako symbol blízkosti Boha a na obrazy a hodiny s dětskou tematikou. Výstava je prodejná.
- **16. 6. / 17.00 – Zpovědní čas pro děti (KCMT)** – následuje mše svatá na ukončení katechetického roku pro rodiče a děti.
- **19. 6. / 10.00 – mše svatá s udílením svátosti biřmování biskupem Karlem Herbstem (KCMT).**

SETKÁNÍ

- **Setkání společenství Hnutí fokoláre – 7. 6. 2021 od 20 hod. přes Skype.** Slovo života na červen: „**Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce.**“ (Mt 7,2) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949
- **Páteční dopolední setkávání (nejen pro seniory)** v pátek v 9 hod. se zatím stále ještě nekoná. O případné změně budeme informovat na nástěnkách a v ohláškách. Jana a Viktor Friedovi.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se **JÍŽ** koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V červnu se sejdem **2., 9., 16. a 23. 6.** Srdečně zve Lúdia Murínová tel.: 730 825 301.

KNIHY

■ **MEDŽUGORIJE
znamení pro dnešek**

DORON, KČ 249,-

V Medžugoriji se probouzí křesťanská víra. Nejedná se pouze o jakousi lokalitu v Bosně a Hercegovině, ale také o jedinečný a dechberoucí fenomén, který je výzvou pro církve i svět. Od roku 1981 šest místních mladých tvrdilo, že se jim zjevila Panna Maria, a tři z nich říkali, že ji vidají každý den! Hned v prvních letech sem začalo proudit velké množství poutníků a bylo sepsáno mnoho knih. Vzedmula se vlna nové horlivosti, ačkoliv mnozí lidé zůstali spíše opatrní a někteří dokonce usilovali o diskreditaci těchto událostí a jejich svědků. /Z úvodu autora/

■ **Jezuitský návod na modlitbu
– pro domácí duchovní obnovu**

KNA, KČ 199,-

Jak můžeme najít Boha? Jak se můžeme modlit? A co se o Ježíšovi dozvídáme z příběhů Nového zákona? Jezuitský návod na modlitbu odpovídá praktickým způsobem na nejčastější otázky o modlitbě a meditaci. Na běžné exercicie musíte obvykle vyjet někam daleko. S Jezuitským návodem na modlitbu můžete duchovní obnovu prožít v soukromí svého domova. „Při všech svých snahách a modlitbách věrte, že Bůh, který vás stvořil, vás chce k sobě také přitahovat. Proto vám pomůže. Na své duchovní cestě máte společníka,“ ujišťuje čtenáře James.

■ **Novéna k svatému Josefovi
Josef Prokeš**

DORON, KČ 39,-

Svatí, které církve uctívá, mohou nenápadně, ale zato velmi jasně osvětlovat náš život. Každý z nich tiše inspiruje naši každodennost, a to osobitým a jedinečným způsobem, v lásce, která překračuje i hranici smrti. Tichým, ale zato velkým společníkem je nám svatý Josef. Dobře Ježíše zná, zná ho ze své každodennosti. A právě v ní nás může skvěle inspirovat. Může nám vyprošovat odvahu k tomu, abychom dokázali vykročit na nové cesty, odvahu k přijímání hledajících, ke skryté službě i k dobrým vzájemným vztahům.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

- **Evangelizační úmysl:** *Za krásu manželství* – Modleme se mladé lidi, kteří se s podporou celého křesťanského společenství připravují na manželství: ať rostou ve velkodušné, věrné a trpělivé lásce..
- **Národní úmysl:** Děkuje se rodiče, dobré učitele, katechety a kněze a prosíme, aby s nadšením a s radostí připravovali děti na přijetí svátostí.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00**
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	18.00
Sobota	8.00	18.00*
Neděle	8.00**	9.30, 11.00, 13.30

* Na sobotní mši svatou v 18.00 hod. je nutné se přihlásit

** Bohoslužba je přenášena na youtube.com/kcmtpraha

Využijte prosím možnost svátosti smíření v časech, kdy jsou kostely otevřeny k individuální návštěvě.

	☎ / mob.	e-mail
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100****Příští uzávěrka bude 15. června 2021.**

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Zpravodaj RK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory)

• korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design